KVINDEN OG SAMFUNDET

DANSK KVINDESAMFUNDS FORMAAL ER:

a) AT UDVIKLE OG DYGTIGGØRE KVINDER TIL DEN FULDMYNDIGE BORGERS ANSVAR OG ARBEJDE.

b) AT ARBEJDE FOR GENNEMFØRELSEN AF KVINDERS FULDE LIGESTILLING MED MÆND I FAMILIE, SAMFUND OG STAT.

c) AT FORBEDRE KVINDERS OG BØRNS KAAR, SÆRLIG AD LOVGIVNINGENS VEJ.

UDGIVET AF DANSK KVINDESAMFUND.

35. AARG. 28. Februar 1919. Nr. 4.

70 AAR

Jeg sidder og læser i Bladene om Frk. *I. Falbe-Hansen,* „Lærerinden af Guds Naade", om hendes rige, vidtomfattende Virksomhed, om hendes Bøger, — ikke mange og ikke i Omfang store, hun har alle Dage øvet „Korthedens trange Kunst", — i hendes sidste store Arbejde, Svensk-Dansk Ordbog, „er nedlagt en uhyre Flid og mange Aars grundige og ihærdige videnskabelige Studier" (Hans Olrik); om alle de Guldkorn, hun har spredt i inden- og udenlandske Tidsskrifter om litterære og pædagogiske Emner, og som en skønne Dag vil blive samlet og staa som vor Yndlingsbog paa vor Boghylde; om den Ære, hun har nydt, da hun fik Fortjenstmedaillen i Guld og den svenske Guldmedaille pro litteris & artibus, og om den Hyldest, hun i Dag — 70 Aars Festdagen — er Genstand for.

Ida Falbe-Hansen.

Mange Kvinder vil føle sig tilfredse ved at se, hvor meget hun har opnaaet.

Blandt dem er jeg ikke!

Hun skulde have været knyttet til Universitetet, hun, der som faa er grundig og omfattende i sine Kundskaber og videnskabelige Undersøgelser, som er klar i sin Fremstilling, som er klog nok til at se alsidigt paa Tingene; som ikke blot har Evnen til at faa dem med de berettigede store Maal i Tale, men som har en forunderlig vækkende Indflydelse paa de ikke faa, „der gaar i Søvne, tænker dødt", saa de vaagner og bliver levedygtige; — hun, som ejer den hellige Ild, naar det gælder Modersmaalet, havde passet paa det Kateder, om hvilket unge Kvinder og Mænd slutter sig, der skal gaa ud Landet over helst med større eller mindre Fakler, tændte i deres Universitetstid, Lys over Landet!

Ørnen, der „skuer mod det himmelske Lys"' vilde saa vist ikke have følt sig vingeskudt, naar Professor Ida Falbe-Hansen var gaaet ind ad Døren til de Haller, hvor Ungdommen vilde have flokkedes om hende og for Livet vilde have vundet en Vejleder. Hun vilde som Steffens have sat de unge i Bevægelse, fordi hun selv var i Bevægelse.

Og hun skulde fra Staten oppebære en splendid Aarpenge, kun at betragte som Renter af den Kapital af Tid og Flid, hun med kongelig Gavmildhed har stillet til Raadighed, naar som helst det gjaldt om at oplyse den danske Lærerstand.

Den danske Lærerstand! Frøken Falbe-Hansen ved Eksamensbordet som Censor for de vordende Skolelærerinder hører til Festminderne fra min Seminarieforstanderindetid.

En Censor kan være et overmaade træt og plaget Menneske. Er det fremragende eller blot flinke Elever, der skal censureres, gaar alt til fælles Glæde, men træffer det, at det er et „lille" Hold, der er oppe, og det kan let ske, den overbebyrdede Eksamenstid øger ikke Livskraften, saa kan Censor finde en øjeblikkelig Hjælp mod Kedsommeligheden ved lidt Tegning paa Censurlisten, Ordning af „Sedler" til den kommende Dag, en lille Samtale med en af dem, der overværer Eksamen, — hvem kan hele Tiden være opmærksom, veje de forbryderisk daarlige Svar paa Retfærdighedens Vægtskaal eller undgaa ovenfra at vise Utilfredshed med Præstationen! Frk. Falbe-Hansen kunde.

Hun var ikke træt, ikke delt i de Timer, hun sad paa den betydningsfulde Plads som Censor ved Eks-